

VAIHTOEHTO

1/2009

EU:lle

Kuvassa on Euroopan keskuspankin uusi mahtipontinen pääkonttori. Euroopan keskuspankillä ja muiden EU-tahojen ohjeiden seuraamien eivät välttäneet EU:n jäsenmaita joutumasta laman kouriin.

**Eurottunut Suomi ja
lännen valtapoliti-
ikka Kaukasuksella**

sivu 2

**Kyllä Ruotsin
kansa tietää**

sivu 3

**Nato-jäsenyys
tuhoaisi uskottavan?**

sivu 5

**Lissabonin
sopimus ja
demokratia**

sivu 6

PÄÄKIRJOITUS

EU-vaaleissa ei tarjota vaihtoehtoja!

Euroopan unionin parlamenttivaalit lähestyvät. Ehdokasasettelu päättyy huhtikuun lopussa. Lehdistietojen mukaan puolueilla on vaikeuksia löytää ehdokkaita. Tai oikeastaan puhutaan riittävän näyttävistä ehdokkaista. Suuri huolenaihe on vaaleista vaaleihin jatkunut alhainen äänestysinto. Sen toivotaan kohentuvan ”näyttävillä” ehdokkaila. Tähän mennessä eivät puolueet ole juurikaan pyrkineet nostamaan esiin asiakysymyksiä. Onko siis EU:n toiminta eri asioissa tosiaankin hyvää vai eikö ole korrektia esittää kritiikkiä sen ajamasta ja harjoittamasta politiikasta?

Euroopan unionin keskeinen poliittinen idea on vapaa-kauppa. Jos tarkastelee unionin toiminnan eri lohkoja ne palautuvat kaikki samaan ajatukseen markkinoiden vapaudesta ja kaikenlaisten kaupan esteiden poistamisesta, kaiken kaupallistamiseen ja kilpailuttamiseen ja jopa tässä yhteydessä ihmisten arvon mittaamiseen rahassa. Ei ihme, jos ihmiset eivät ole innoissaan!

Edellä kuvattu toiminta tunnetaan myös, nyt jo paha-maineisella, nimellä uusliberalismi. USA:sta liikkeelle lähtenyt finanssimyllerrys on aiheuttamassa laman myös Euroopassa ja tämä kapitalismin kriisi on syöksemässä myös miljoonia työntekijöitä ahdinkoon.

Mikä on EU:n vastaus kriisiin? En ole havainnut ainnuttakaan puheenvuoroa, jossa olisi vaadittu uudelleen arviota tiestä jota on kuljettu. Ei merkkiäkään uudesta ajattelusta, joka perustuisi muihin arvoihin. Kaiken huippuna on se, että laman kustannukset pyritään sujuvasti siirtämään tavallisten ihmisten ja palkansaajien maksettavaksi. Puhutaan maltillisesta palkkalinjasta 0–ratkaisuihin eli palkkojen alentamisesta. Samaan aikaan ”ajaututaan” leikkaamaan ihmisten peruspalveluita ja eläkkeitä. Rikkaiden ja yritysten verotusta kevennetään edelleen uusliberalismin oppien mukaan.

Väärästä politiikasta ei kai voi syyttää pelkästään Suomen hallitusta. Euroopan unioni vaatii samanlaista politiikkaa kaikilta jäseniltään ja erityisesti yhteiseen rahaan eli euroalueeseen sitoutuneilta. Poliittika johtaa erikoisiin tilanteisiin, kuten esimerkiksi Stora Enson hankkeisiin siirtää tuotantoaan euroalueen ulkopuolelle - Ruotsiin!

Suurin meteli pidetään julkisuudessa kuitenkin toisarvoisista asioista. Tshekin hallituksen kaatuminen aiheutti EU:lle ongelman. Kukaan ei johda EU:n toimintaa! Niin kuin EU:n suuret maat olisivat koskaan luovuttaneet johtoa pienille jäsenmailleen. Meillä väännetään kättä nuuskasta tai tervasta mutta monissa muissa maissa ihmiset ovat kaduilla vastalauseena noudatetulle politiikalle.

Vaihtoehto EU:lle-liike ei osallistu omilla ehdokkailla vaaleihin. Olemme lähettämässä ehdokkaille kolme kysymystä muutamasta keskeisestä asiasta. Tulokset julkaistaan seuraavassa lehdessämme. Olemme myös toimintaryhmiemme kautta järjestämässä EU-parlamenttiehdokkaille keskustelutilaisuuksia useilla paikkakunnilla. Jos löytyy halukkuutta näiden tilaisuuksien järjestämiseen, kannattaa ottaa yhteyttä toimistoomme.

Virkistävää kevättä!

Olli Salin, VEU:n
puheenjohtaja

Vaihtoehto EU:lle-lehti

Julkaisija: Vaihtoehto EU:lle Tiedotuskeskus ry
Päätoimittaja: Olli Salin
Osoite: Mäkelänkatu 15, 00550 Helsinki
Puh. (09) 682 3422
Sähköposti: veu@co.inet.fi,
www-sivut: www.veu.fi
Pankki: Sampo 800015-926663
Painopaikka: Satakunnan painotuote

Eurottunut Suomi ja lännen valtapolitiikka Kaukasuksella

Lännen valtapolitiikka Kaukasuksella edellyttää että vallassa istuu länsimielisiä diktaattoreita. Päämääränä on Venäjän piirittäminen tukikohdilla, sekä Venäjän aseman heikentäminen globaalissa, energia-politiittisessa valtelissa. Suomikin on 1990-luvun alusta partiopoikamaisella innolla osallistunut tämän kyseenalaisen politiikan pönkittämiseen. Eli ei ollut yllättävää että, EU:n suuntaan jo innokkaasti tähyilevä Suomi,oli nopeasti ottamassa punaisella matolla vastaan Eduard Shevardnadzea, heti sen jälkeen kun hän oli kaapannut vallan Georgiasa vuonna 1992. Se että Shevardnadze oli lännen myötäilijä, oli ratkaisevaa. Että hän oli noussut valtaan väkivalloin, ja järjestäytyneen rikollisuuden tukemana, oli toisarvoista. Yhtä loogista oli että länsi, Suomi mukaan lukien, tukivat seuraavana vuonna niin Jeltsinin vallankaappaus Moskova, kuin Geidar Alijevin vastaavaa vehkeilyä energiarikkaassa Azerbaidzhanissa.

Yllä olevista tapauksista voidaan todeta, että vaikka Suomen länsimyötäilevä politiikka oli moraalisesti erittäin kyseenalaista, niin se ei kuitenkaan johtanut meitä reaalipoliittisiin ongelmiin, pääosin sen takia että Jeltsinin verinen vallankaappaus tosiaan onnistui. Huomattavasti huolestuttavampaan tilanteeseen maamme joutui viime vuoden elokuussa, kun niin pääministeri Vanhanen että ulkoministeri Stubb hyökkäsivät rajusti Venäjän johtoa vastaan, ja vielä tietoisesti kääntämällä tosiasiat pääläelleen. Syynä lienee herrojen NATO-kiima. Suomen etu herroilta valitettavasti pahemman kerran unohtui. Kyseessä oli tietenkin ns.Georgian sota.

Tämän sodan taustahan oli seuraava: Georgian kuuluneet Abhasia ja Etelä-Ossetia olivat 1990-luvun alussa murtautuneet ulos Georgiasta, koska enemmistö alueiden väestöstä ei halunnut kuulua Georgiaan. Syksyllä 2003, USA:n vahvalla tuella, valtaan noussut Mihail Shakhvili, aloitti välittömästi valtaisan sotilaallisen varustautumisen. Vuosina 2004-2007 Georgian sotilasmenot enemmän kuin kymmenkertaistuvat. Päämäärä oli selvä: Abhasia ja Etelä-Ossetia liitettäisiin väkivalloin takaisin Georgiaan, paikallisten asukkaiden tahdosta välittämättä. Ja aamuyön tunteina 7.8.2008 Georgian armeija rikkoi solmitun tulitauon ja aloitti massiivisen hyökkäyksen Etelä-Ossetian pääkaupunkiin Tshinvaliin. Muutamassa tunnissa yli 80% Tshinvalin keskustan rakennuksista oli tuhoutunut. Tämä tulitus, jossa viattomien siviilien hengistä ei todellakaan tippaakaan välitetty, oli intensiivisyydessään monta sataa kertaa pahempi kuin Bosnian serbijoukkojen aikanaan toteuttama Sarajevon saarto ja tulitus.

Ja kun Venäjä sitten, eittämättä ei vain idealistisista syistä, meni väliin ja teki lopun tästä teuras-tamisesta, niin se leimattiin hyökkääjäksi lännen poliitikkojen ja medioiden propagandan avulla. Ja

kuten todettua niin myös pääministeri Vanhanen oli järkyttynyt siitä että Venäjä oli turvautunut sotilaallisen voiman käyttöön. Georgian hyökkäyksestä hän ei sen sijaan ollut tippaakaan järkyttynyt.

Georgian kaltaista varustautumispolitiikkaa harastaa Kaukasuksella myös eräs toinen lännen pönkittäjä fasistidiktatuuri. Tämä on tietenkin nykyään poika Ilham Alijevin johtama Azerbaidzhan. Vuosina 2004-2007 se lisäsi sotilasmenojaan lähes seitsemänkertaisesti. Pääosan aseistaan Azerbaidzhan ostaa USA:lta ja Turkilta. Ja pyrkimyksenä ei lie ne ainoastaan kiistellyn Vuoristo-Karabahin takaisinvaltaaminen, paikallisen väestön mielipiteistä jälleen kerran välittämättä. Sillä toisin kuin isä Geidar Alijevin aikaan, niin poika Ilham Alijevin valtakaudella, Azerbaidzhan on myös äänekkäästi alkanut vaatia naapurimaa Armenian pääkaupunkia Jerevania itselleen!

Nyt kysymys kuuluukin: aikooko USA, EU ja EU-Suomi palkita Azerbaidzhanin fasistidiktatoria, mm. hänen osallistumistaan Venäjää vastaan kohdistettuun Nabucco-kaasuputkihankkeeseen, antamalla hänelle luvan valloittaa naapurimaa Armenian pääkaupungin Jerevanin?

Stig Lång

Kyllä Ruotsin kansa tietää

Vaikka kyseessä on vain EU:n keskuspankki, ne käyttävät siitä nimeä "Euroopan Keskuspankki". EU yrittää kaikessa omia itselleen oikeuden puhua koko Euroopan nimissä.

Euroopan Keskuspankilla (EKP) on monopoli EU:n rahapolitiikkaan. Se merkitsee, että EU:ssa on sama rahapolitiikka kaikille niille maille, jotka ovat luopuneet omasta rahasta ja ottaneet käyttöön euron,

Niille, jotka matkustavat toisissa euromaissa, yhteisestä rahasta on etua: välttää rahanvaihdolta ja on helppo tehdä hintavertailuja.

Eurolla on kuitenkin hintansa, ja se on sama rahapolitiikka kaikille.

Kun ruotsalaiset äänestivät kansanäänestyksessä oman kruununsa puolesta, kansan viisaus palkitaan nykyisessä kansainvälisessä talouskriisissä: ruotsalaisten ei tarvitse noudattaa suurten maiden muille euromaille sanelemaa vierasta rahapolitiikkaa. Kruunu on voinut devalvoitua suhteessa euroon, ja se auttaa ruotsalaisia työttömyyden torjunnassa.

Suomen maksama hinta euroon siirtymisestä materialisoituu Stora-Enson tapauksessa. Euron takia metsäteollisuuden tuotantokustannukset ja puun hinta ovat Ruotsissa alempia kuin Suomessa, ja niin yhtiön johto siirtää tuotantoa Suomesta Ruotsiin. Se ei selitä kokonaan Suomen työttömien armeijan kasvamista 200 000 henkilöön, mutta se selittää siitä sen osan, joka on hinta euroon siirtymisestä ja omasta rahapolitiikasta luopumisesta.

Työttömyyden yleinen kasvu on hinta siitä rahapolitiikasta, jota kutsun kirjassani "Hullun rahan tauti" (Tammi 2009) amerikantaudiksi. USA ylivelkaantui "vapailta" eli sääntelemättömillä pankkien välisillä markkinoilla halvasta, löysästä rahasta, ja pääomamarkkinoiden globalisaatio toi taudin myös EU:hun. Euroopan Keskuspankissa ei havaittu ennalta tulossa olevaa kriisiä, vaikka sen tärkein

tehtävä olisi ollut se nähdä ja siitä varoittaa.

Systeemin kriisin juuret ovat pankkien toimitsijoiden ahneudessa ja voiton tavoittelussa.

Reaalitalouden omistettava ketjutettiin velkavivulla finanssiturhakkeiksi.

Velat arvopaperistettiin ja johdannaistettiin, ja omistusketjujen loppupäässä alkuperäinen omistettava liudentui kuvitteellisen rahan mössöksi: hötörähaksi. Jokaisesta uudesta keinottelun innovaatiosta banksterit, nuo meidän aikamme gangsterit, saivat aina uudet lisäpalkkiot eli bonukset. He söivät kuormasta.

Tämän amerikantaudin torjunnassa rahapolitiikka on toimimaton. USA:ssa ja Japanissa keskuspankkien perimä hinta pankeille annetusta lainarahasta on nollattu ja EKP:ssä lähes nollattu, mutta silti ei raha liiku. Finanssiturhakkeet ovat Mustia Pekkoja, joiden pelätään jäävän rahanjakaajan käteen. Keskuspankit luovat illuusiota siitä, että uusi velka on lääke vanho-

jen velkojen tautiin. Valtiot omasta puolestaan käyttävät lääkkeenä pankkien tai niiden velkojen kansallistamista: otetaan yksityinen velka julkiseen maksuun. USA on siinä merkityksessä jo "sosialistisempi" kuin eurooppalainen sosialidemokratia.

Setelien painaminen on keskuspankkien monopoli. Seteleillä ei ole muuta katetta kuin usko siihen että niillä saa. On alettu painaa lisää katteettomia seteleitä.

Suurimman osan maailmalla liikkeellä olevasta rahasta (95 %) laskevat kuitenkin liikkeelle yksityiset pankit, nuo kasinotalouden peliautomaatit. Kun valtiot ovat ne pelastaneet ja tilanne normalisoituu, alkaa köyhien kyykytys inflaatiolla.

Tänään kapitalismi on heikkouden tilassa, ja EU on kapitalismin nykyinen olomuoto Euroopassa. Päällämme makaa raskasna koko systeemin kriisi. EU:n huippukokouksessa maaliskuun lopussa ei löydetty yhtään uutta keinoa

eurotalouden elvyttämiseksi, ja työttömyyden kasvuna näyttäytyvän laman sosiaalisten vaikutusten lieventämiseksi toukokuule suunniteltu huippukokous peruutettiin. Annetaan globalisoidun laman jyllätä EU:n sisällä vapaasti.

Systeemikriisi, joka pitää sisällään velka-, pankki- ja finanssikriisit, ulottuu syvälle kansantaloustieteen rakenteisiin. Siitä on vakuuttavana todisteena se, että taloustieteilijät eivät kyenneet varoittamaan tulevasta eikä heillä ole antaa hyviä neuvoja kriisistä ulos selviämiseksi. Kansantaloustiede on uskonto, jota saarnaavat kansalle väärät profeetat. "Vapaat" markkinat ovat systeemin pyhä lehmä, jota palvoo koko EU:n poliittinen eliitti täysipäiväisine liittovaltiomiehineen ja -naisineen.

Suomen näkökulmasta EKP - eli EU - on epäonnistunut rahapolitiikassa, jota meille symboloi yhteinen raha "euro". Kansalaisten näkökulmasta yhteinen rahapolitiikka on näkymätön, hajuton ja mauton

kuin hähkäkaasu, mutta se on sitä itseään, tuottaa lomautuksia ja tappaa työpaikkoja.

ESKO SEPPÄNEN
Euroopan parlamentin jäsen 1996-2009

Esko Seppänen on kirjoittanut Tammen huutomerkki-sarjassa helmikuun alussa myyntiin tulleen kirjan Hullun rahan tauti. Kirjassaan Seppänen kertoo kapitalismin mustasta syksystä vuonna 2008, amerikantaudin syistä ja selvittää laman yleismaailmallista olemusta, sen tuloa EU-maihin ja sitä kautta Suomeen.

Esko Seppäsen kotisivut:
www.eskoseppanen.net

F-35 Hornetin seuraajaksi Suomessa?

Marraskuussa 2008 Suomen veronmaksajat saivat kuulla tulevasta kaavailuista suurhankinnoista, otsikolla "Ilmavoimat tähyää uusiin hävittäjähankintoihin" (YLE 12.11.08) ja "Ilmavoimat haluaisi päättää Hornettien seuraajasta jo seuraavalla vaalikaudella" (HS 18.11.08), ennätettyään hädin tuskin toipua syksyllä ilmoitetuista suomalaisten F-18 Hornet hävittäjäkoneiden päivityksistä (MLU-1 ja -2), jotka nielevät n.1,3 – 1,6 miljardia euroa eri lähteestä riippuen. Näiden päivitysten pääasiallisena tarkoituksena on saattaa Suomalaiset Hornetit kansainvälisiin operaatioihin sopiviksi hävittäjä**pommittajiksi**. Aiemmin niiden varustus ja tekniikka käsitti lähinnä Suomen ilmapuolustukseen tarvittavat ominaisuudet. On ilmoitettu että suomalaisten Hornettien käyttöikä loppuu viimeistään vuonna 2030.

Kummassakin edellä mainitussa uutisessa mainittiin erääksi ehdokkaaksi uusi amerikkalainen F-35 hävittäjäpommittaja.

Alkujaan F-35 tunnettiin nimellä Joint Strike Fighter (JSF) jonka prototyypin rakennustyöt aloitettiin vuonna 1996. Ensimmäisen prototyypin ensilento oli 15. joulukuuta 2006. F-35 koneita on tarkoitus valmistaa kolmena eri versiona. F-35A – hävittäjäpommittaja Ilmavoimille, F-35B STOL kone (korvamaan pystysuoraan nousevat Harrier koneet) merijalkaväelle ja F-35C laivastolle.

Samannäköisyydestään huolimatta koneet eroavat merkittävästi toisistaan. USA:n ilmavoimissa F-35A koneella on tarkoitus korvata jo vanhentuvat neljännen sukupolven F-16 ja F-18 koneet.

Suomen Ilmavoimien havittelema versio on F-35A. Sen yksikköhinnaksi on arvioitu tällä hetkellä noin 56 miljoonaa euroa. Jos koneita hankitaan saman verran

kuin F-18 Hornet koneita (67kpl) olisi hankintahintana noin 3,5 miljardia veronmaksajan euroa.

Konetta sanotaan niin sanotusti viidennen sukupolven hävittäjäkoneeksi. Kone on yksipaikkainen, yksimoottorinen hävittäjäpommittaja joka on niin sanotusti häivekone jossa muuan muassa muotoilulla on vähennetty tutkan heijastuspintaa. Se ei siis ole mikään tutkissa näkymätön niin sanottu Stealth- kone, joksi F-117 konetta kutsuttiin ja joka poistettiin vuonna 2008 käytöstä.

Aktiivisesti toimiva hävittäjäkone jolla on tutka päällä, ei voi olla Stealth-eikä häivekone, koska tutkan säteily paljastaa sen jo jopa satojen kilometrien päästä. Lisäksi Stealth- koneiden näkymättömyyttä ovat vähentäneet voimakkaasti kehittyneet IR lämpöhakulaitteet, jotka pystyvät havaitsemaan suihkumoottorin aiheuttaman lämpösäteilyn (Su-27 ja MiG-29) 30-50 kilometrin päästä ja Kiinalaiset ovat ilmoittaneet kehittäneensä Venäläistä Su-27 koneissa olevasta OLS-27 IR- laitteesta Honguang-1 version (J-10 hävittäjässä), joka pystyy 75 kilometrin havaintoetäisyyteen. Uu-

dessa venäläisessä Su-35 hävittäjän vastaavan OLS-35:n arvoiksi annetaan yli 50 kilometrin etusektorista ja yli 90 kilometrin takasektorista. Näin ollen Stealth- ja häivekoneiden näkymättömyys jää hyvin suhteelliseksi.

F-35 kehityksen lähtökohtana näyttää olleen kehittää kone joka omaa suhteellisen pienen tutkanheijastuksen. Tälle periaatteelle ovat olleet alisteisia kaikki koneen muut suoritus- ja käyttöarvot. Näitä ovat koneen muotoilu jonka aerodynamiikka on kärsinyt häiveominaisuusmuotoilusta, asekuorma joka sijaitsee koneen kummallakin puolella alhaalla, sivulla olevissa kahdessa sisäisessä kuilussa olevissa sisäripustimissa, käsittää yhteensä (vain) neljä ripustinta. Koneen asekuormaa voidaan myös lisätä ripustamalla sitä siipien alle, kuuteen perinteelliseen ripustimeen, mutta silloin häviää koneen häiveominaisuus.

Vaikka koneessa on erittäin tehokas P&W F135 suihkumoottori, jonka työntävoimaksi ilmoitetaan noin 18 000 kg jälkipoltolla, on F-35:n huippunopeudeksi ilmoitettu vain 1,6M. Se mahdollistaa kuitenkin yllääänileennon ilman jäl-

kipoltinta, jota pidetään yhtenä 5 sukupolven hävittäjäkoneen ominaisuutena. Tähän pystyvät vain koneen F-35A ja F-35B ver-

siot. Laivaston F-35C versiossa on hieman isommat siivet, jotka aiheuttavat sen verran enemmän vastusta ettei moottorin tehoa riitä

Saajan tilinumero, saaja Mottagarens kontonummer, mottagare Sampo 800015-926663 Vaihtoehto EU:lle Tiedotuskeskus ry Mäkelänkatu 15 00550 Helsinki		TILISIIRTO GIRERING Jäsenmaksu, sis.lehden 17 € Opiskelijat, työttömät 8,50 € Perhejäsenmaksu 34 € Kannatusmaksu Huom! Kirjoita selvästi nimi, osoite, maksulaji, summa sekä vuosi Viesti Meddelande		KUITTI KVITTO Saaja ja maksaja Mottagare och betalare
Maksaja Betalare		Viitenumeri referensnummer		Viitenumeri Referensnummer
Allekirjoitus Underskrift		Eräpäivä Förfalldag €		€
Tilitä n:o Från konto nr				Tillille n:o Till konto nr
				Tilitä n:o Från konto nr

Nato-jäsenyys tuhoaisi uskottavan puolustuksen?

Suomalaisille on kerrottu vuosikymmeniä, että meillä on uskottava puolustus. Viime vuosina uskottavan puolustuksen opilla on perusteltu niin uusia asehankintoja kuin Nato-jäsenyyttä.

Poliitikot ovat vakuuttelleet asehankintojen välttämättömiksi ja ne ovatkin usein siunattu ilman sen enempää puheita tai keskusteluja. Kalleimpia asehankintoja ovat ilmavoimien hävittäjähankinnat.

Suomi on nyt hankkimassa F-35 -hävittäjiä uuden sukupolven koneiksi ilmavoimille. Kauppa on tuttuun tapaan myyty kansalle – kalliit mutta huipputeknologialle varustetut koneet lisäävät Suomen armeijan puolustuksen uskottavuutta. Se mitä on jäänyt sanomatta, on että F-35 koneet eivät ole kaikkien mielestä hintansa arvoisia, eivätkä itse asiassa välttämättä edes kovin hyviä koneita. Esimerkiksi Australiassa

ollaan keskusteltua F-35 konehankintojen mielekkyydestä, kun on selvinnyt, etteivät koneet olekaan niin hyviä kun on alun perin uskottu.

Suomen armeijalle on hankittu yhä enemmän aseita jotka palvelevat myös hyökkäyssodan käynnissä ja ovat tehokkaita siviilikohteita vastaan.

Hyvä esimerkki on Rypälepommit. Ne ovat aseina erittäin epätarkkoja ja on yleistä että osa niistä ajautuu jopa kilometrin päähän kohteesta. Norjan hallituksen vuonna 2006 tilamaan selvityksen mukaan 98 prosenttia rypälepommien, joita on käytetty jo Vietnamin sodasta lähtien, uhreista on ollut siviilejä.

Herääkin kysymys jos Suomessa ollaan vielä rakentamassa uskottavaa puolustusta, niin mikä motiivi viime vuosien asehankintojen takaa löytyy?

Yhdysvaltain aseeteollisuuden historia on täynnä asekauppoja, joissa loppujen lopuksi tilaaja, Yhdysvaltain armeija, on

todennut asejärjestelmät täysin susiksi. Joskus näistä tapauksista on noussut suuri mekkala, usein ei, koska Yhdysvalloissa armeija, hallitus ja aseeteollisuus elävät tiiviissä yhteistyössä. Naton kautta Yhdysvaltain aseeteollisuus saa vuosittain miljardien arvosta tilauksia eri maista. Jos Suomi liittyy Natoon, niin ainakin Yhdysvaltain aseeteollisuus hyötyy, sillä tuskin asekaupat ainaakaan vähenevät Atlantin taakse.

Toinen asia jos Suomi liittyy Natoon, on kysymys Suomen armeijan tehtävien luonteesta. Ollaanko silloinkin yhä edelleen rakentamassa uskottava puolustusta vai jotain aivan muuta?

Se ainakin tiedetään, että yksi vahvimista painotuskeinoista Suomen Nato-jäsenyydelle tulee EU:sta, jossa jo melkein kaikki sen jäsenmaat ovat myös Naton jäseniä.

Ari Sardar

enää jälkipoltottomaan yliäänilentoon.

Vertailun vuoksi mainittakoon että Kiinalainen harjoitushävittäjä L-15 saavuttaa 1,5M ja Etelä-Korealainen T-50 Golden Eagle saman 1,5M huippunopeuden. Varsinaisten nykyaikaisten hävittäjäkoneiden vastaavat arvot ovat F-22 – 2.4M, Su-35 – 2,25M, Saab Gripen – 2.0M, MiG-31 – 2.83M, Kiinalaisen J-10A – 2,2M. Tästä vertailusta huomaa että F-35A:n huippunopeus on jopa yli 1000km/h hitaampi kuin osalla nykyään käytössä olevilla hävittäjillä. Mainittakoon että Suomen Ilmavoimien MiG-21 koneiden huippunopeus oli 2.05M.

Viidennen sukupolven (jälkipoltotonta yliäänilentoa) käsitettä sotkee se että venäläinen Su-35 hävittäjäkone pystyy siihen vaikka se on ns. 4++ sukupolven hävittäjäkone.

Su-35 pystyy lentämään ilman jälkipolttoa yliäänisillä 1,2–1,3M nopeuksilla.

Vaikka F-35 konetta sanotaan viidennen sukupolven hävittäjäkoneeksi niin sen paino/moottoritehon (0,9) suhde edustaa kuitenkin lähinnä kolmannen sukupolven arvoja. Esimerkiksi nykyaikaisten muiden koneiden vastaavat arvot: F-22 Raptor 1,2, Su-35 1,1, F-15 1,1, Eurofighter Typhon 1,3, Dassault Rafale 1,1 (tiedot Australialaisesta vertaustutkimuksesta).

Heikko työntövoima suhteessa koneen kokonaispainoon yhdessä häiveominaisuusmuotoilun ja siipien pienen pinta-alan kanssa (43%) tekevät F-35A koneesta hitaan ja varsin kömpelön koneen. Venäjällä tehdyissä vertailututkimuksissa sen liikehtimiskykyä verrataan MiG-23ML ja Australialaiset omista tehdyissä tutkimuksissa

60-luvun amerikkalaiseen F-105 hävittäjäpommittajaan.

F-35A:n kyky toimia itsenäisesti ilmaherruushävittäjänä riippumatta hyvästä AN/APG-81 (AESA) tutkasta on hyvin kyseenalaista, johtuen sen huonosta paino/työntövoimasuhteesta sekä huonosta aerodynamiikasta. Lisäksi sen aseistus käsittää vain kaksi sisätiloissa olevaa ilmasta-ilmaan ohjusta esimerkiksi AIM-120C AMRAAMia. Tämä on tietenkin täysin riittämätön määrä, kun esim. Su-35 aseistus käsittää maksimissaan 14 ilmasta-ilmaan ohjusta.

On lisäksi epäselvää milloisissa nopeuksissa F-35 pystyy käyttämään sisäisesti kuljettamiaan kahta AIM-120 AMRAAM ohjusta. Koska ohjukset sijaitsevat koneen sisällä olevissa kuiluissa, ovat kuilujen luukut avattava ohjusten laukaisutilanteessa, jolloin

ohjus yhdessä sen ripustimen kanssa laskeutuu laukaisuasentoon koneen alle sen ulkopuolelle. On varsin epäilyttävää että tämä voitaisiin tehdä yliääninopeudella.

Myös sen iskukyky ilmasta-maahan on erittäin heikko, se pystyy kuljettamaan sisätiloissa vain hie- man yli 900 kg kuorman. Jos taas kuorma ripustetaan siipien alle koneen menettää häiveominaisuutensa ja siitä tulee ylikallis ”tavallinen” kone.

Koneen hyvistä ominaisuuksista mainittakoon hyvät kommunikointiyhteydet muuan muassa toisten koneiden kanssa sekä satelliittien kautta, mutta ne ovat erään suurvallan kontrolloitavissa.

Australian ilmavoimien elokuussa 2008 tekemään tutkimuksen mukaan, jossa moderoitiin tietokoneella taistelua F-35 ja Intialaisen käyttämän Su-30MKI

tyypin kesken, sai F-35 perusteellisesti selkäänsä. Tieto vuoti Australialaisiin lehtiin joista muuan muassa The Australian ja The West Australian lehdet kirjoittivat. Kirjoituksissa vaadittiin myös aiottujen F-35 hankintojen muuttamiseksi johonkin parempaan tyyppiin.

Norjan vastaavien hankintojen yhteydessä on koneen hinnaksi mainittu 54 – 107 miljoonaan Yhdysvaltain dollaria. Norjan hankintojen virallista hintaa ei ole ilmoitettu.

Tämän ominaisuuksiltaan varsin keuhnon mutta samalla suhteettoman kalliiseen koneeseen tähyävät nykyiset Nato-intoilijat Suomessa, tulevaisuuden konehankinnoissaan.

Mihin he ovat unohtaneet ”uskottavan puolustuksen” käsitteen jota ei tämän tyyppisellä hankinnalla tueta?

Rooman peruskirja antoi etusijan taloudellisille oikeuksille eli pääoman, tavaroiden, palveluiden ja työvoiman vapaalle liikkumiselle, ja nämä oikeudet ovat pysyneet tähän päivään saakka EU:n oikeudellisen hierarkian huipulla. Perustuslakiprosessi merkitsee painopisteen siirtymistä akselilla, jonka toisessa päässä ovat markkinatalouden edellyttämät taloudelliset oikeudet ja toisessa päässä ihmisten kunnioittaminen subjekteina ja poliittisina toimijoina eli kansalaisina. Painopisteen muutos merkitsee hallintojärjestelmän muutosta.

Sopimuksiin on nimittäin kirjattu lukuisia pykälä sisämarkkinoista sekä yhteisestä kauppapolitiikasta, ja niissä on annettu etusia markkinoita koskeville määräyksille verrattuna sosiaalisiin tai työhön ja ympäristöön liittyviin määräyksiin. Oikeudellinen ja hallinnollinen kehikko muuttuu markkinaystävällisemmäksi, ja samalla valtaa siirretään poliittiselta järjestelmältä markkinoille. Tämä muuttaa poliittisen järjestelmän ja markkinajärjestelmän suhdetta. Markkinatoimijat vaikuttavat EU:ssa lainsäädäntöön ja hallinnollisen vallan käyttöön suhteellisesti enemmän kuin jäsenvaltioissa tai aiemmassa Euroopan yhteisössä. Jos otamme huomioon monikansallisten yritysten ja rahoitusinstituutioiden kasvaneen vaikutusvallan Euroopassa ja globaalisti, tämä tarkoittaa, että EU:n perustuslaillistuminen vahvistaa suurten yritysten poliittisia vaikutusmahdollisuuksia. Siksi vaikuttaa ristiriitaiselta toivoa, että EU olisi hyvä poliittinen väline monikansallisten yritysten demokraattiseen

valvontaan tai sääntelemään rahoitusmarkkinoita, mikä on kansallisvaltioiden mielestä yhä vaikeampaa.

(2) EU ei ole parlamentaarinen demokratia sanan varsinaisessa merkityksessä. Parlamentin lainsäädäntövalta on rajallista, eikä unionilla ole varsinaista, toimeenpanovaltaa käyttävää hallitusta. Parlamentin sijaan suurin osa unionin lakialoitteista ja huomattava osa poliittisista toimeksiannoista tulee komissiolta. Toisin kuin parlamentti, komissiota ei ole valittu yleisillä vaaleilla, eikä se siksi ole demokraattisesti vastuussa toimistaan.

(3) Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen (EY-tuomioistuin) poliittinen rooli on huomattavan suuri verrattuna jäsenmaiden korkeimpiin tuomioistuihin. Näin on siitä huolimatta, että se on mandaatillaan unionin epädemokraattisin toimielin.

(4) **EU:n hallintokoneisto vaikuttaa hallinnollisiin toimenpiteisiin myös kaikilla alemmilla hallinnon tasoilla, mutta se on vain löyhästi demokraattisessa vastuussa toimistaan.** Virkamiehistö on pieni ja riippuvainen erityisesti yritysmaailman lobbaajista. Lobbaajilla on paljon vaikutusvaltaa osittain siksi, että läpinäkyvyssäännöt eivät vaadi heitä luovuttamaan paljoakaan tietoja taustalla vaikuttavista omistajista tai varsinaisista pyrkimyksistä.

(5) Yhteinen julkinen tila EU:ssa on rakenteellisesti heikko, koska kieliä ja kulttuureita on paljon, yhteiset keskustelufoorimit puuttuvat ja yleiseurooppalainen kansalaisyhteiskunta on rakenteeltaan hauras (ks. myös Karppinen tässä teoksessa). Näin ollen yhteisen julkisen ja poliittisen tilan puuttuessa unionin toiminta perustuu jäsenmaiden edustamaan ja tarjoamaan epä-

suoraan legitimizeettiin, toisin sanoen jäsenmaiden parlamenttien työhön.

(6) Tällainen epäsuora legitimizeetti puolestaan toimii heikosti monien rakenteellisten epäkohtien vuoksi: jäsenmaiden julkisessa keskustelussa ei käsitellä riittävästi unionin agenda ja toimintaa; unioninlaajuista lainsäädäntöä leimaavat kiire ja avoimuuden puute; äänestysinto Euroopan parlamentin vaaleissa on laimeaa; ja kansallisten parlamenttien sekä laajan yleisön mahdollisuudet seurata ministerineuvoston toimintaa ovat vähäiset.

Millä tavoin Lissabonin sopimus sitten pureutuu näihin demokratian kannalta olennaisiin epäkohtiin? Jotain myönteistä kehitystä voi havaita: (1) Sopimuksessa on lauseke oikeudesta kansalaisaloitteeseen. (2) Asiakirjojen avoimuussäännöksiä on parannettu jonkin verran. (3) Ministerineuvoston lainsäädäntötyötä koskevia avoimuussäännöksiä on parannettu huomattavasti. (4) Kansallisten parlamenttien asemaa EU-lainsäädännössä on parannettu, mikä vahvistaisi epäsuoraa legitimizeettia. (5) Ministerineuvoston, komission ja parlamentin keskinäistä vallanjakoa on selkeytetty, ja vaaleilla valitulle parlamentille on annettu aiempaa vahvempi rooli.

Lissabonin sopimuksessa on kuitenkin aiempiin sopimuksiin verrattuna myös demokratiaa heikentäviä kohtia, joita harvemmin käsitellään julkisuudessa: (1) Unioni saisi presidentin ja ulkoministerin, joiden mandaatti olisi äärimmäisen epäsuora ja demokraattisesti varsin heikko. (2) Lissabonin sopimus on aikaisempiäkin sopimuksia vaikeaselkoisempi, mikä vaikeuttaa aktiivisen ja tietoon perustuvan kansalaisuuden rakentamista. (3) Monet yksittäisiä politiikan osa-alueita – kuten sosiaali- ja terveyspalveluja – koskevat artikkelit ovat epäselviä. Tämä kasvattaa EY-tuomioistuimen poliittista valtaa lain tulkitsijana. (4) Artiklan 48 uusi 'pikakäsittelylauseke' antaa valtion päämiehillä oikeuden muuttaa perustuslakia. Artikla tekee mahdollisek-

si perustuslain muuttamisen menettelyllä, jossa avoimuus, julkinen keskustelu ja demokraattinen osallistuminen jäävät vielä nykyistään enemmän syrjään. (5) Tähän mennessä jokaisen demokraattisen perustuslain ydin on ollut artikla, jonka mukaan valta kuuluu kansalle. Tällaista määritelmää ei ollut perustuslakiluonnoksessa, eikä myöskään Lissabonin sopimuksessa. **Tämä osoittaa, että EU:n perustuslaillinen prosessi on merkittävä tavalla uudenvuodenlainen. Osana eurooppalaisen integraation sodanjälkeistä historiaa muutos on kuitenkin ymmärrettävä eikä kovin yllättävä. Niin kauan kun eurooppalaisen yhteistyön rakenteet olivat selvästi valtioiden välisiä, mikä tahansa perustuslaillinen lauseke olisi ollut lähinnä kummajainen. Uuteen sopimukseen on sisällytetty joitain perustuslaillisia lausekkeitä, mutta demokraattinen ydinperiaate puuttuu.** Ilman sitä muuttuvat monet niistä periaatteista, joihin eurooppalaiset ovat olleet tottuneita Ranskan ja Britannian vallankumouksista lähtien. Laissa ei enää esimerkiksi määritellä, että kansalaisten oikeudet ja velvollisuudet ovat kansalaisten itse itselleen antamia. Oikeudet kuuluvat kansalaisille nyt vain unionin hyväntahtoisuuden ansiosta.

Johtopäätös on selvä. Ainoa väline, joka kansalaisilla on oman itsemääräämisoikeutensa säilyttämiseen, on raju ja suorastaan mustavalkoinen: he voivat päättää unionin *jäsenyydestä* kansallisen päätöksenteon määrittämällä tavalla. Onko tämä sitten ongelma? Demokraattisen itsemääräämisoikeuden näkökulmasta EU-jäsenyyden ja minkä tahansa muun kansainvälisen organisaation jäsenyyden välillä on olemassa ratkaiseva. Ero on siinä, että toisin kuin muilla organisaatioilla EU:lla on paljon toimivaltaa monella tärkeällä politiikan osa-alueella. Siksi EU-jäsenyydestä luopumisen hinta olisi yksittäiselle jäsenmaalle epätavallisen suuri. Hinta olisi itse asiassa niin suuri, että sitä ei voi edes verrata muiden organisaatioiden jäsenyydestä luopumiseen. **Tämä tuntuu olevan järjellinen selitys myös niille epämiellyttäville, huonosti muotoilluille, mutta toistuvilla näkemyksillä, joiden mukaan EU lopulta hajoaa vakavaan konfliktin ja johtaa sotaan.** En pidä tätä todennäköisenä visiona, mutta olisi myös vakava virhe jättää se huomiotta pelkästään perusteettomana fantasiana.

Thomas Wallgren
VEU: n hallituksen
varapuheenjohtaja

Thomas Wallgrenin kirjoitus on artikkeli laajemmasta teoksesta Euroopasta ei mitään uutta: kansalaiset Euroopan unionia etsimässä, se julkaistaan keväällä 2009. Kirjoittajat: Thomas Wallgren, Hanna Kuusela, Otto Bruun, Julkaisija Gaudeamus

Israelin ja Palestiinan ongelman osalta kysytään usein mitä siitä ajattelee, tulisi kuitenkin ensin kysyä miten siitä ajattelee?

Lähi-itä on ollut kesäkuusta 1967 alkaen ajankohtainen aihe, kuitenkin historian juuret ovat kauempana, noin 100 vuoden takaisissa tapahtumissa. Voidaan sanoa, että kyseessä on viimeinen siirtomaasota. Konfliktin taustalla voidaan sanoa olevan kaksi asiaa: Turkin valtakunnan hajoaminen 1800-luvun alussa, jolloin Eurooppalaiset imperiumit alkoivat kilpailla alueesta sekä Ranskan vallankumous, joka antoi kansalaisuuden juutalaisille, juutalaisten asemaa pidettiin ikään kuin mittarina olosuhteista.

1800-luvun lopun sionistinen liike valmisti koko-uksessaan 1897 juutalaisvaltio pamfletin. Tavoitteena heillä oli joukkoliike ja juutalaisten paluu niin kutsuttuun historialliseen kotinsa, heidän mukaansa Jumala järjestää paluun mahdolliseksi. Sionistit olivat kuitenkin maallinen liike, jolla oli poliittisia tavoitteita. Alueelle oli 1800-luvulla muuttanut paljon juutalaisia, jotka muodostivat niin kutsutun vanhan yhteisön, heillä ei ollut poliittisia taviotteita. Sionistiliikkeen myötä muutti suuria massoja etenkin Itä-Euroopasta. Konflikteja syntyi jo varhain uusien ja vanhojen asukkaiden välillä maan vuoksi.

Alue oli Turkin hallinnassa, juutalaista maata ei voitu rakentaa ilman valtaa pitävien hyväksyntää. Sionistit oivalsivat, että Britit tulisivat olemaan seuraavia hallitsijoita alueella, ensimmäinen maailmansota oli merkki Turkin hajoamisesta. Britanniassa suhtauduttiin myönteisesti juutalaisen kansankodin perustamiselle Palestiinaan, sillä ehdolla, ettei se loukkaa alueella asuvia tai muualla maailmassa asuvia juutalaisia. Tästä tulikin mandaatti osaksi ensimmäinen maailmansodan rauhansopimusta. Brittien yksi motiivi tukea juutalaisen kansankodin syntyä oli tarve saada alueelle heille lojaaliryhmä.

Toisen maailmansodan aikana alueelle muutti paljon varakkaita juutalaisia, samanaikaisesti juutalaiset olivat osa Brittien armeijaa omana ryhmänään. Juutalaiset havaitsivat heillä olevan voimaa vastustaa brittejä. Ongelmien kasautuessa Britit päättivät jättää ongelmat muiden hoidettavaksi ja vetäytyivät alueelta. Marraskuussa 1947 YK pyrki ratkaise-

Israel-Palestiina-tilanteen historiaa

maan ongelmaa jakamalla alueen arabialaiseksi ja juutalaiseksi. Toukokuussa 1948 Israel julistautui itsenäiseksi.

Arabit ajattelivat, että he ovat yksi yhtenäinen kansakunta. 1950-luvun lopulla Egypti ja Syyria yhdistyivät tarkoituksenaan muodostaa arabialueen ydin. Syyria kuitenkin erosi tästä pian.

Oikeus asua jossakin ei voi tulla historiasta, oikeus syntyy siitä ketä alueella nykyisin asuu

Ensimmäinen sota Israelin ja Arabimaiden kesken käytiin vuonna 1957. Sota oli katastrofi, jossa Palestiinasta pakeni 750 000 ihmistä suunnitellun terrorismin vuoksi. Gazassa onkin 4/5 pakolaisia tai heidän jälkeläisiään. Sodan tuloksena Israel ja Jordania jakoivat Palestiinan alueen.

Vuoteen 1966 asti palestiinalaiset asuivat sotilashallinnon alaisuudessa. Vuosia 1957–1967 pidettiin hiljaisina vuosina, jolloin Lähi - Idän tilanne poistui kansainvälisiltä areenoilta.

Vuonna 1967 alueella oli ollut molemminpuolisia rajaprovokaatioita, jonka seurauksena syttyi kuuden päivän sota. Sodan seurauksena Israel miehitti uudelleen koko palestiinalaisalueen ja asia nousi myös uudelleen esille muualla maailmassa. Miehitys on kestänyt 42 vuotta. Aluksi se oli lievempää, mutta on koventunut koko ajan. Palestiinalaisten nationalismi on kasvanut koko ajan pinnan alla.

Vuonna 1976 YK esitti konfliktin ratkaisuksi kahden valtion perustamista. 1990-luvulla käytiin Oslon rauhanprosessia. Tänä aikana palestiinalaisten tilanne asumisen ja liikkumisen

osalta vaikeutui koko ajan. Todellisen rauhan kannalta voidaan prosessin sanoa olleen vain huijausta. Suurin este rauhan toteutumiselle on Israelin harjoittama asutusprosessi.

Gazan konflikti

Gazan konfliktin, joka alkoi 27.12.2008, aikana Israel käytti enemmän sotilaallista voimaa kuin koskaan aikaisemmin. Muutoksia on ilmassa esim. konfliktin aikana monen juutalaisen yhteisön irtisanoutuessa ja tuomitessa Israelin toiminnan sekä kansainvälisen reaktion ollessa aikaisempaa voimakkaampaa. Noin 50 prosenttia israelilaisista on sitä mieltä, että hallitus toimii väärin ja Palestiina tulee tunnustaa.

Israel valmisti hyökkäystä pitkään, se ei suinkaan ollut vastaus ammuttuihin raketteihin. Israelin sotatoimet olivat ylivoimaisia ja propagandaa valmisteltiin perustamalla PR-toimistoja muihin maihin.

Palestiinalaiset ampuivat raketteja ajatuksella "israelilaisten tunnettava miltä se tuntuu". Toiminta oli kuitenkin haitallista palestiinalaisille, sillä kotitekoisissa raketeissa ei ollut merkittävää sotavoimaa, kun taas Israel vastasi ohjuksin. Israel sai myös selkeän propagandaedun.

Alueen konfliktien ratkaisuksi on pohdittu yhden ja kahden valtion mahdollisuutta. Kysymys on Reimen mukaan ennenaikainen. Ensimmäinen vähimmäisvaatimus, jotta todellisen rauhan osalta tunnustaa alueella asuvan kaksi kansakuntaa.

Israel, Palestiina ja muu maailma

Sionistinen liike ei voi toteuttaa projektiaan, mikäli jokin ulkomainen valtio

ei tue. Tukea on antanut Turkki, Britannia ja vuodesta 1967 alkaen Yhdysvallat. Yhdysvallat tukevat, koska Israel sijaitsee strategisesti suhteessa Lähi-idän öljyvarantoihin, Israel on näyttänyt arabimaailmalle niin sanotusti kaapin paikan ja Israeliin sijoitetut varat tulevat takaisin strategisena hyötynä, Israel teki muuan muassa äskettäin asekauppoja Kiinan kanssa. Kaupat kuitenkin loppuivat Yhdysvaltojen ottaessa niihin kielteisen kannan.

EU puolestaan on seurannut tapahtumia "lammasmaisesti" sivusta ottamatta niihin lainkaan kantaa. Ranska on tosin aikaisemmin auttanut Israelia luomaan ydinaseet, ikään kuin lohdutuksena Yhdysvaltojen ja Neuvostoliiton vaadittua Israelia osittain vetäytymään. Israel on tehnyt ydinkokeen syyskuussa 1979 Intian valtamerellä. Yhdysvaltoja Israelin ydinaseet eivät miellytä, mutta he ovat tehneet päätöksen, etteivät puutu asiaan.

Israel näyttäytyy mielellään demokraattisena valtiona. Israel on kuitenkin juutalaisten kansan valtio. Kaikki juutalaiset saavat kansallisuuden. Israelin kansalaisuutta ei voi kuitenkaan saada, sillä sitä ei ole. On vain Israelin juutalainen kansalaisuus ja sitä ei voi saada, ellei ole juutalainen.

Me ihmiset voimme osoittaa kantamme yksinkertaisesti esimerkiksi boikotimalla israelilaisia tuotteita ja olemalla kiinnostuneita, keskustella siitä mitä Lähi - Idässä tapahtuu.

Tanja Pelttari

VEU: n hallituksen jäsen

Kirjoitus on Tanja Pelttariin tekemä kooste Hannu Reimen alustuksesta Työpaikkojen Rauhantoimikunnan kokouksessa 14.3.2009

TÄTÄ MIELTÄ - mielipideosasto

Miksi Timo Soini kävi Irlannissa?

Timo Soini, Perussuomalaisten puheenjohtaja, bongattiin Irlannissa Dublinin lentokentällä perjantaina maaliskuun 13. päivänä tänä vuonna. Huomaamme, että Timo ei ole taikauskoinen, kun käytti lentokonetta tuona päivänä, vaan mikä siellä Irlannissa oikein mahtanee kiinnostaa?

Onhan Irlanti tunnettu oluesta ja viskistä, säkkipilli- ja harppumusiikista, riverdancesta. Vaatisiko raskas puolue- ja eduskuntatyö siis välillä raskaita hupeja? Nainenkin näytti Timolla olevan mukana. Hyvän juorun pilasi kuitenkin lähempi tarkastelu, sillä naissukupuolen edustaja muistutti erehdyttävästi Timon laillisesti vihittyä omaa vaimoa.

Viettäkööt Soinit muutaman päivän vapaata! Se heille suotakoon. Pankoon Timo jalalla koreasti ja maistelukoon paikalliskulttuuria.

Vaan eihän poliitikko olisi poliitikko, jos ei osaisi yhdistää huviin myös hyötyä. Hyötypuolella Timoa vetää Irlantiin miljonääri Declan Ganley, joka vaikutti siihen, että ei-puoli voitti äänestyksen EU:n perustuslaista eli ns. Lissabonin sopimuksesta. Irlanti oli ainut maa, jossa oli pakko kysyä myös kansalaisten mielipide.

Tämä oli jo toinen kerta, kun perustuslakia, tuota kansallisvaltioiden lopettamislakia, yritettiin saada lävitse. Ensimmäisellä kerralla yritys kaatui Ranskan ja Hollannin kansanäänestyksiin. Nyt toisella kerralla noissa maissa ei enää uskallettu kansalta kysyä. Ei kysytty Suomessakaan, vaan eduskunta hyväksyi asian omalta osaltaan suurella enemmistöllä ja vastoin Suomen omaa perustuslakia. Eikä tämä orjakansa ollut moksiskaan. Nyt sitten Irlannissa aiotaan kysyä uudemman kerran!

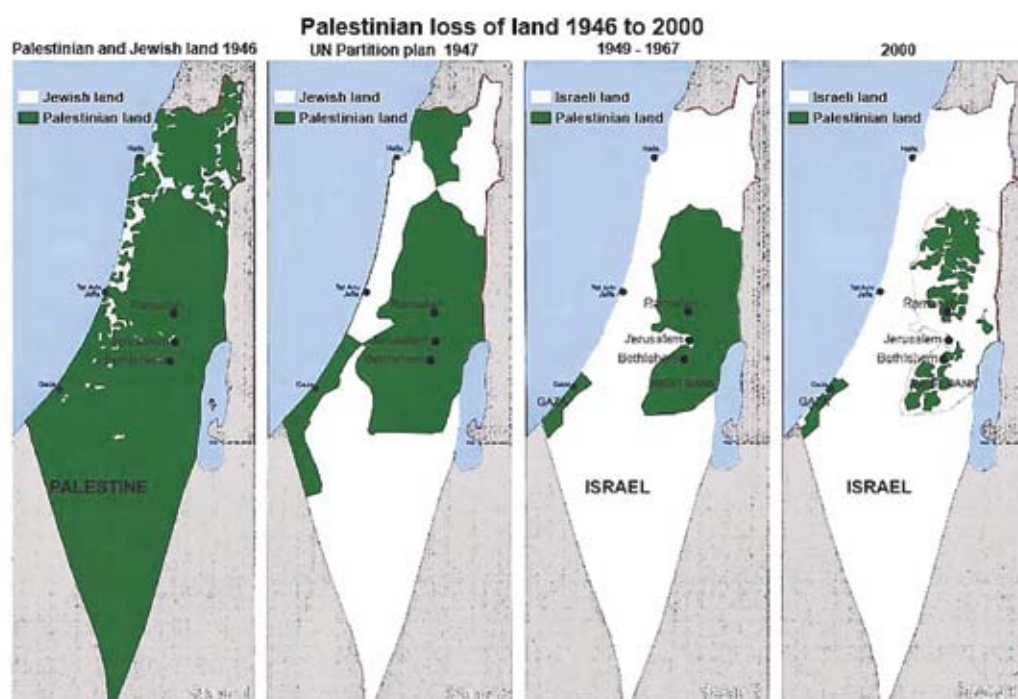
Mister Ganley on ilmoittanut, että ei hän vastusta perustuslakia, ainoastaan tätä nykyistä versiota siitä. Ei hän myöskään vastusta EU-jäsenyyttä, ei suinkaan. Hän uskoo EU-projektin onnistumiseen.

Mister Ganley haluaa vaikuttaa EU:ssa. Niinpä hän haluaa perustaa EU-parlamenttia ja EU:n puoluetukea varten oman EU-puolueensa, Libertas-puolueen. Tuohon ryhmään Timo Soini on liittynyt. Ryhmää voi siis pitää kriittisesti EU:n touhuihin suhtautuvana, mutta ei missään tapauksessa EU-vastaisena.

Ei Timo Soini ole Nato-jäsenyyttä vastaan, henkilökohtaisesti. Siitä hän kertoi näytävästi noin vuosi sitten. Myöhemmin taas puolueen puheenjohtajan ominaisuudessa hän vastusti jäsenyyttä. Kaikki viittaa kuitenkin siihen, että seuraavien eduskuntavaalien jälkeiseen hallitukseen Perussuomalaiset voivat mennä, vaikka työlliställä olisi myös Nato-jäsenyys. Tähän viittaavat myös eräiden muiden puolueen johdossa olevien kannanotot jäsenyyteen. Ne eivät ole ehdottoman torjuvia.

Timosta saattaa siis tulla ministeri, joka takaa Suomen jäsenyyden Natossa ja takaa samalla paljon hallaa aiheuttaneen euron säilymisen Suomessa käyttövaluuttana ja takaa sen, että EU:sta ei päästä tuolloin eroamaan. Vaan aina ei käy niin kuin haaveillaan, ei Timo Soininkaan tapauksessa.

Mauri Nygård
Itsenäisyyspuolueen vpj
VEU:n hallituksen jäsen

SUOMEN SOSIAALIFOORUMI 2009

VEU on mukana Suomen sosiaalifoorumissa, joka järjestetään **huhtikuun 25. ja 26.** päivinä Helsingin ruotsinkielisellä työväenopistolla Arbiksella (Dagmarinkatu 3, Etu- Töölö). VEU:n teemana sosiaalifoorumissa

on **EU:N PERUSTUSLAKI JA PARLAMENTTIVAALIT.** Tule keskustelemaan ja kuulemaan minkälaisessa unionissa olemme mukana ja miten EU:n lainsäädäntö vaikuttaa meidän jokaisen elämään. Europarlamenttivaalit toimitetaan

kaikissa EU:n jäsenvaltioissa kesäkuussa 4.-7.6.2009. Voivatko kansalaiset vaikuttaa EU:n päätöksentekoon ja miten? Lisätietoja Suomen sosiaalifoorumista: www.sosiaalifoorumi.fi

MAAILMA KYLÄSSÄ -FESTIVAALI

VEU:lla on oma teltta Helsingin Maailma kylässä -festivaaleilla Kaisaniemen puistossa **23.-24.5.2009.** Jos haluat tulla teltalle päivystämään niin ilmoita VEU:n toimistoon, mikä päivystysaika sinulle sopisi parhaiten. Maailmakylässä aukioloajat: La 23.5 klo 11.00- 20.00 ja Su klo 11.00-18.00.

KOLMEN SEPÄN AUKIO

VEU: n teltta Helsingissä Kolmen sepän aukiolla (Mannerheimintien ja Aleksanterinkadun kulmassa) **4.6.2009 klo 10.00- 14.00.** Tervetuloa keskustelemaan!

VAIHTOEHTO EU:LLE TIEDOTUSKESKUS RY:N VUOSIKOKOUS LAUANTAINA 16.5 KLO 12.00

Kirjan kerhohuoneessa, Kirjatyöntekijäncatu 10 B, 3krs

Kokouksessa käsitellään sääntöjen määräämät asiat.

Ne jäsenet, jotka haluavat käyttää äänioikeuttaan kokouksessa, on sääntöjen mukaan ilmoitettava osallistumisestaan VEU: n toimistoon kaksi viikkoa ennen kokousta.

*Tervetuloa!
Hallitus*

VAIHTOEHTO EU:LLE HALLITUS

Olli Salin
puheenjohtaja
(09) 3104 3816,
olli.salin@hel.fi

Thomas Wallgren
Varapuheenjohtaja
puh. k.(09) 241 3236
thomas.wallgren@helsinki.fi

Magdalena Brunberg
050 539 5087
magdalena@welho.com

Päivi Eskola
040 707 7977
paive@nic.fi

Antti Holopainen
0400 417 390
Antti.holopainen@a-klinikka.fi

Stig Lång
050 410 0139
stiglang84@hotmail.com

Arto Viitaniemi
041 460 6916
arto.viitaniemi@kolumbus.fi

Jyrki Yrttiaho
050 553 6349
jyrki.yrttiaho@eduskunta.fi

Mauri Nygård
0400 540 678
mnyg@pp.kpnet.fi

Varajäsenet:
Elina Haapala
040 700 0715
elina.haapala@pp.inet.fi

Mirva Tossavainen
044 359 6693
mirva.tossavainen@uta.fi

Tanja Pelttari
040 716 1982
tanja.pelttari@suomi24.fi

Pekka Lundgren
050 531 7763
pekkalundgren@hotmail.com

Noora Ojala
045 673 0713
noora.ojala@gmail.com

Jussi Lilja, pääsihteeri
0400 722 706
jussi.lilja@iki.fi

Toimisto
(09) 682 3422
veu@co.inet.fi